

Бабах!

Юрко Дар

Сутеніло рано, як завжди наприкінці листопада.

Поет Н. зробив ковток майже зовсім холодної кави і перечитав щойно написаний вірш. Його увагу зупинив один рядок:

"І серце б'ється, ніби птах..."

Скільки вже цих птахів билося біля серця?!

Н. закреслив "ніби птах" і замислився.

А якщо такий варіант:

"І серце б'ється тихо — швах!"?

Тобто серце ще б'ється, але вже все, так би мовити, кранти!

Це, здається, справжня трагедія. Шекспір!

Чи, може, краще так:

"І серце розриває цвях!"?

Так наче теж журно, але більш сучасно, своєрідний хорор.

Утім, чому зациклюватися саме на мінорі?

Н. спробував зробити ще один ковток, але кави у філіжанці вже не було.

— Ось тобі і швах, і цвях, — сумно посміхнувся Н.

Раптом напружене обличчя поета осяяла посмішка. Він одразу збагнув, що його муза нарешті згадала про нього і дарує йому той самий єдиний варіант — елітний, енгармонійний, вишуканий:

"І серце надихає Бах!".

Н. рвучко підвівся з крісла, солодко потягнувся, ніби тигр у зоопарку, і гучно проричав:

— Бабах!